

Ridícul

PERE
LLADÓ

Les crítiques a Espanya i al seu seleccionador, Javier Clemente, s'han intensificat aquestes darreres hores arran del trist paper fet pel combinat espanyol a França-98. Fins i tot s'ha encetat una guerra a mort entre les cadenes COPE i SER en què cada nit José Ma. García i De la Morena es diuen de tot i mentre el primer fa proclamacions a favor de Clemente, el segon gairebé li desitja l'infern.

Tot això és un reflex del ridícul protagonitzat per Espanya. En un grup fluixíssim no fou capaç de guanyar ni al Paraguai ni a Nigèria. Les causes? Són moltes i ben variades. Però n'hi ha una de ben clara: els jugadors i l'equip tècnic estaven tan concentrats en els partits com en els seus espots publicitaris, o més. L'objectiu de París podia ésser difícil, però les expectatives creades pels Clemente-bois feia pensar a més d'un aficionat que aquest Mundial podia representar una gesta d'Espanya com aquella que assolí El Quixot davant els molins de vent de la Manxa. Però ja només la classificació per al Mundial ha representat per als jugadors un seguit de milions mercès a la publicitat. Des de la televisió ens han insinuat sobre qualsevol despesa que hàgim de fer dels productes més variats de qualsevol supermercat. Ens han menjat el coco pel dret i pel revés. Malgrat tot, l'allau d'estrangers que juguen al futbol espanyol tampoc afavoreix els resultats de la selecció en un Campionat Mundial. I si no només cal fixar-se en el trist espectacle estiuenc del Barça, on jugadors catalans han d'emigrar obligatòriament i la seva plantilla —plagada d'holandesos— sembla més per jugar en el país de les tulipes que no pas la Lliga espanyola. Més d'un a Barcelona diu que Canaletes es vestirà de gala com quan celebra els èxits del Barça si Holanda guanya el Mundial a París.

És evident que cal demanar responsabilitats a Clemente —de moment, però, ell ja s'ha avançat i no farà declaracions fins al setembre— per no tenir una alineació definida, per la manca de concentració dels seus homes i un munt de deficiències més, però no tota la culpa és d'ell, sinó d'unes estructures que no afavoreixen el desenvolupament del futbol espanyol. Ací hi té implicació sobretot la Federació i els clubs que prefereixen gastar-se els diners en fitxatges d'estrangers que no pas en la promoció del futbol escolar o de les pedreres dels equips professionals. De ben segur que si a Primera Divisió hi hagués vint Atlètics de Bilbao, el ridícul no hauria estat tan majúscul. Però amb vint *Bilbaos* a Primera, possiblement el representant no seria Espanya sinó Euskadi. Qui no es conforma és perquè no vol.

Vint anys del PSC

per Pere-Jordi Piella i Vilaregut (*)

Un any després de les primeres eleccions democràtiques l'any 1977, va aconseguir-se la unitat dels socialistes catalans. D'això fa 20 anys. Els protagonistes d'aquesta unió varen ser el Partit Socialista de Catalunya-Congrés (liderat per Joan Raventós). El Partit Socialista de Catalunya-Reagrupament (que havia liderat Josep Pallach) i la Federació Socialista Catalana, federada amb el PSOE —de Triguines— i per això unita a la internacional socialista i també estretament vinculada, en aquells moments, a la UGT.

Aquest nou partit, del qual ara en celebrem l'aniversari, ha estat una peça clau de la política catalana, espanyola i europea.

Commemorar aquestes efemèrides s'ha de fer no solament mirant la seva història sinó també el futur del nostre país.

El primer tret a destacar del PSC és la seva forta vocació municipalista i que l'ha portat a representar la majoria de ciutadans de Catalunya. Difícilment s'hauria pogut assolir aquesta fita sense sumar els potencials d'uns partits amb una forta implantació en ambients intel·lectuals i professionals amb altres partits, també socialistes, que presentaven un perfil molt diferent amb unes bases obreres importants gràcies a la seva tradició històrica i els seus lligams sindicals. Tots aquests components varen facilitar la celebració dels Jocs Olímpics de Barcelona i aconseguir projectar aquesta ciutat i el país arreu del món.

La suma de diferents sensibilitats socials en el seu si ha portat que el PSC sigui clau per a la cohesió social a Catalunya i no s'ha d'oblidar que, per molt que des de certs sectors polítics es vulgui fer veure la societat catalana com quelcom monolític i uniforme, la veritat és que un dels valors de Cata-

lunya és la diversitat i la integració de ciutadans d'origens diversos i diverses cultures. El potencial humà que representen els sis milions de catalans —en un país en què històricament la baixa natalitat és una constant— l'han fet possible les successives immigracions que han col·laborat decisivament en l'actual potencial econòmic del principat.

A partir de 1982 el PSC és l'únic partit català que s'ha compromès en la governabilitat de l'Estat, aportant-hi ministres i molts alts càrrecs; és en aquest context polític que es desenvolupa l'Estatut de Catalunya i es produeix la integració a Europa. Aquesta

aposta decidida del PSC vers l'europeisme, el federalisme i la proximitat o subsidiarietat va portar el nacionalisme exloent a inventar l'expressió «que no era el mateix ser català que exercir de català», donant per suposat que hi havia algú que podia atorgar aquesta condició. També és veritat que el PSC junt amb el PSOE va passar hores baixes pel comportament d'individus que sempre busquen l'ombra del poder per defensar interessos egoistes. No obstant això el recolzament electoral i social al socialisme

català ha continuat essent important.

En aquests moments dos militants del PSC, Borrell i Maragall, lideren el socialisme espanyol i català que, en impulsar ideals com són, entre d'altres, la llibertat i la responsabilitat individuals i els objectius polítics de mantenir l'estat del benestar, reduint també les desigualtats socials i territorials i avançar vers un estat federal, estan obrint un nou horitzó que ha de portar al PSC a governar Catalunya i que, després de més de 125 anys, un altre català torni a ser president del govern espanyol.

(*) Diputat al Parlament

«Ha de portar el PSC a governar Catalunya i que, després de 125 anys, un altre català torni a ser president del govern espanyol»

Després del Desastre

DÚNIA
COLOMER

Si et molesta el missatge, mata el missatger. Ell és qui t'ha posat davant els nassos una realitat que fins ara ignoraves i que, per tant, et permetia ser feliç. Cruyff té tan clara la premissa que ahir assegurava sense embuts que una de les «grans tragèdies» que ha viscut aquest país al segle XX és culpa del missatge —llegeixi's mitjans de comunicació—. «Massa pressió». I la pressió només pot acabar amb fracàs. Ja fa temps que en el món futbolístic aquesta és l'excusa perfecta per no haver de donar explicacions quan els resultats no justifiquen un sou milionari. I en una cosa té raó Cruyff. Els mitjans de comunicació —sobretot els de Madrid— són culpables. Però no del ridícul que ha fet la selecció espanyola en el Mundial —i que al capdavant ens ha alegrat a uns quants—, sinó del sidral que estan muntant elevat el seu fracàs a la categoria de Desastre Nacional. Els titulars de portades d'aquests dies farien riure si no fos perquè resulten patètics. La ràbia que els fa demanar el cap del seleccionador —ja té conya que el «culpable» del Desastre sigui basc— demostra que no hi ha res pitjor que veure ferit l'orgull nacional.

● CARTES DEL LECTOR

Moltes gràcies, senyor Martí Sans

Diuen que de desagraïts el món n'és ple i creiem, des de la modestia d'un col·lectiu com el nostre, constantment ignorat o menyspreat al llarg de la història, que no hi ha res més lleig que la falta de reconeixement públic envers les fites aconseguides pels polítics que, ens agradi o no, hem triat nosaltres mateixos. Com que des de Mifas no volem de cap de les maneres ser desagraïts amb la tasca dels Serveis Socials de Figueres, Sr. Sans, deixi'ns donar-li les gràcies:

Gràcies per mentir, intoxicar, intentar manipular i confondre la ciutadania. Gràcies per voler desprestigijs una entitat que, als fets ens remetem, ha treballat com la que més a tots els nivells, per tots els habitants de Figueres disminuïts o no. Gràcies per exigir «fidelitat» a l'hora de signar un conveni de col·laboració i prestació de serveis, amb tota la submissió que la paraula conté. Gràcies per deixar que es vegi tan clara la seva demagògia en parlar de les despeses de la nova seu social de Mifas Alt Empordà, ja que està aixecant-se amb les aportacions d'empreses privades, socis protectors i activitats pròpies i no amb aportacions institucionals. Gràcies per l'enfrontament que ha intentat entre nosaltres i la resta de regidors del Consistori, amb els quals treballem diàriament i amb total sintonia. Gràcies per acusar-nos, de manera encobert-

ta, de petit grup mig mafiós que domina dictatorialment l'associació, sobretot pel respecte que ha demostrat envers tots els socis de l'entitat. Gràcies per amagar intencionadament que més del 70% dels diners rebuts per l'Ajuntament han estat per pagar els vigilants de les exposicions que es porten a terme a la Sala d'Exposicions de l'antic escorxador. Gràcies per advertir-nos que si seguim en aquesta línia «no anirem bé». Per fer-nos veure que si amb tot el que hem estat capaçs de fer fins ara no anem bé, l'instint de superació arribarà a fer-nos immensos...

Gràcies per elevar-nos de categoria i confondre'ns amb la seva oposició.

I gràcies sobretot, Sr. Martí Sans, per haver mostrat, de manera pública i d'una vegada per totes, les seves cartes. Perquè ara ja sabem amb qui ens la

juguem. I això, de veritat, és el que més por ens fa, tant a nosaltres com a moltíssims ciutadans més.

M. Dolores García Romero,
Delegada de Mifas Alt Empordà
(Figueres)

Una carta ha tardat 293 dies

No sabia que a Girona hi havia tantes distàncies d'un lloc a l'altre. Una carta de la companyia Telefónica, que té la seu a l'avinguda d'Olot, 10, ha tardat 293 dies a arribar-me, a mi, que visc a l'avinguda Sant Francesc, número 12.

El seu dia vaig reclamar a

Telefónica un document que havia de rebre. Ells em van indicar que l'havien enviat el 28/08/97, per atenció em varen fer una còpia i el varen enviar per fax (que guardo perquè és document que necessito per pagar). El dia 17/06/1998 vaig rebre una carta. Vaig creure de moment que era la carta normal que rebo cada dos mesos per anar abonant la despesa de telèfon, però l'endemà en rebo una altra i jo amb sorpresa, truco al 1004 i em diuen que ells només n'han enviat una. Em fan mirar les dades i, sorpresa!, veig que és la de l'any passat, la carta que havia reclamat en el seu moment.

Qui en té la culpa? Ignoro si Telefónica, en enviar la correspondència, hi va posar una adreça diferent o si Correus va confondre la saca, o va anar a parar a una bústia que no ha estat oberta fins ara. La veritat és que Correus té raó: només es perden les cartes que no s'escriuen. Això demostra que ha fet arribar una carta amb 293 dies de retard que deu haver fet més voltes que una atracció de fires.

El curiós és que la carta portava aquell segell de pagament especial i no hi havia cap escrit, perquè si hagués trobat un escrit sabria el motiu i hauria guardat el sobre. Sigui el que sigui, gràcies per haver fet arribar aquesta carta encara que sigui amb retard.

Jordi Gibert i Gibert
(Girona)

● AMB LA V DE BERGÉ

